

MENKIBE: Kibirlinin Burnu

İyi kalbli Sultan ile, Veziri konuşuyorlardı. Sultan:

- Kötü insana, kendi kötülüğü yeter. Başka bir şey yapmaya, gerek yok! derler. Ne güzel söz, değil mi? dedi.

- Evet efendim! Gerçekten öyle.

Biraz sonra, vezir dairesine gitti. Birçok iş sahibi, onu bekliyordu. Hepsinin işini sıkılmadan, güler yüzle hâlletti. Akşam evine vardı. Hanımı, çocukları ve hizmetçileriyle birlikte yemek yedi. Hep beraber yatsı namazı kıldılar. Herkes yatağına çekildi. İyi kalbli Vezir, uzun müddet Kur'ân-ı kerîm okudu, Yüce Allah'a şükretti. Duâ etti. Ertesi gün, bir arkadaşı ziyaretine geldi. Kendisini, Sultan'la konuşturmasını rica etti. Vezir de:

- Hâllerimiz, dedi.

Biraz sonra arkadaşı, Sultan'ın huzurundaydı.

- Muhterem Sultanımız. Sizin bu Veziriniz, benim arkadaşımdır. Fakat maalesef kendisini, sizden bile büyük görüyor. Çok kibirli...

- Ne diyorsun?

-İnanmazsanız dikkat edin. Sizinle konuşurken, burnunu tutacaktır. Kibrinden gururundan, başını öbür tarafa çevirecektir!..

- Olur mu öyle şey?.

- Deneyin, göreceksiniz efendim...

Konuşması bitti, dışarı çıktı. Vezir gülüyordu. Arkadaşı ona dedi ki:

- Beni Sultan'la konuşturduğun için, çok teşekkürler. Ben de seni, öğle yemeğine davet ediyorum.

- Canım ne lüzum var.

- Gelmezsen darılırım. Yoksa bizim yemeklere, tenezzül etmiyor musun?

Vezir mecburen, ziyafete gitti. Ziyafette bol soğanlı, sarımsaklı çorbalar, mantılar yendi içildi... Yemekten sonra Vezir, Saraya koştu, öğleden sonra çok işleri vardı. Bir ara "Sultan'ın Çavuşu" geldi. Sultan'ın kendisini hemen beklediğini haber verdi.

Sultan'ı, ayakta gören Vezir:

- Buyrun efendim, beni emretmişsiniz, dedi.

- Yaklaş... Yanıma yaklaş, sana bir şey vereceğim. Vezir yaklaştı. Fakat ağzı "soğan sarımsak" kokmasın diye, eliyle kapattı. Sultan ona eğildikçe, Vezir başını çeviriyordu. Sultan çok üzüldü. "Demek söylenen doğruymuş" diye düşündü. Masasının üzerinde duran kapalı bir zarfı aldı, ona verdi.

- Bunu kendi elinle "Başvezir"e teslim eyle!..

Sultan böyle "emirnameler" ile sevdiklerini Elçi tayin ederdi. Vezir, "Hayırlı işte, acele edeyim" diyerek, derhâl yola koyuldu. Yolda gene arkadaşına rastlamaz mı!

Arkadaşı merak etti. O da her şeyi anlattı.

- Sultan herhâlde çok sevdiği birisine, iyilik ediyor ki: Böyle acele etti. Elden "Emirname gönderiyor..." dedi. Arkadaşı gene çok rica etti.

- Sabahleyin ben de, ondan böyle bir şey istemiştim. Belki benim için yazılmış bir “Emir”dir. Ne olur, bana ver de, kendi elimle götüreyim diye yalvardı.

Vezir kabul etti. Nasıl olsa “İyi arkadaşım olduğunu, Sultan biliyor, kızmaz” diye düşündü. Biraz sonra “Başvezir” mektubu okudu şunlar yazılıydı:

“Bu mektubu sana getiren kimseyi derhâl öldüresin”, sonra da, “Kibirli burnunu kesip saraya yollayasın!...” Başvezir, tereddüt etmeden, “Emri” yerine getirdi. Akşam üzeri karşısında Veziri gören Sultan pek şaşırdı!

- Sen burada ne arıyorsun? diye sordu.

O da, yolda arkadaşına rastladığını ve olanları anlattı... Tam konuşurlarken Başvezirin çavuşu, yanlarına gelerek elinde tuttuğu kapaklı sahanı uzattı.

- Efendim, bunu “Başvezir” yolladı, dedi.

Kapağı açtılar, içinde, kocaman bir insan burnu vardı. Kesilmiş ve kanlar içindeydi. Yanındaki kâğıtta da şu yazılıydı: “Kibirli Burnu”

Sultan artık dayanamadı, sordu:

- Sen bugün niçin başını, benden uzaklaştırıyordun? Vezir güldü:

- Ağzımın kokusu, sizi rahatsız etmesin diye efendim. Öğle yemeğine, arkadaşım davet etmişti. Fazlaca soğan, sarımsak yemiştik.

Sultan hem sevindi, hem üzüldü ve şunları mırıldandı:

- Kötü insana, kendi kötülüğü yetiřir.

Kaynak: Gençlerin Rehberi